

מחנה גדעון בחבש.

ערמתם הגסה, ערמת-בצע, בעניינים של מה בכך — והכל בנוסחאות אנליטיות צוננות של חוקר בדרכי החברה. "הקוף הצבאי", זה היה אחד הטיפוסים החד בימים עליו. אולם וינגייט שירת ב"חיל המגן הסודי-ני", והקצינים שבחיל זה עמדו על טיבו. הם לא היו מתוכחים עמו אלא בנושאים של "עולם הזה", כגון ענייני פקידים וחדרי משרד. אחד מן הדברים המע-בירים את וינגייט על דעתו היא העובדה שבני מר-לדו האנגלים סופגים דברי בקורת כספוג.

אולם הם כיבדוהו. הוא היה איש צבא שעיניו בראשו, בעל-דמיון ומוכשר למעלה מן המידה הממור-צעת המצויה בצבאות העולם הגדולים. שום תיאוריה לא היתה קדושה בעיניו, ולא זו בלבד, אלא שהיה מעמיד במקומה אחת משלו, ואם גם היתה נראית בעיניו כסמל הטירוף, הרי במעמקי לבו שאינו נש-מע להגיון, קיננה ההרגשה כי הלז חונן באותה אכז-ריות צוננת, ואמונה, הדרושות לביצועה המוצלח. וינגייט החשיב מאוד את האמונה; ולא זאת בלבד שגידל בתוכו אמן ללא סייג בכוחות עצמו, אלא גם שיהיה למגמתו שאליה נכסף מעטה מיסטי: הוא ביקש צדק ליהודים בארץ-ישראל; צדק לחבשים באפריקה. הוא האמין בכוח ההשגחה כאחד מחייליו של קרומול. הוא דרש בכל תוקף כי כל פעם שיזכירו את מעשי החבשים נגד האיטלקים, יש לכנות לבני-בריתנו אלה בשם "פטריוטים"; כינוי, אשר בעיני וינגייט היה שם נרדף ל"קנאים" של ירושלים בשעה שטיטוס צר עליה.

את השדרה, עליה פקד במסע-חבש כינה וינגייט בשם "מחנה-גדעון".

בחבש המשיך וינגייט באותה המזיגה של אידיא-ליות ותקיפות כשם שנהג בהיותו בארץ-ישראל, בה זכה לאות-כבוד בשל ארגון חבורות יהודיות מיוחדות לקרבות-ליל נגד הטרוריסטים הערביים. עשוי לבלי חת, עירבני תמיד ורגיש לבלתי-צפוי בלחמה מסוג זה, פיתח בלבו אמונה כאמנותו של הצנחן — באומץ-לב, בהולכת-שולל ובמעשה-פתע כנשק העיק-רי במלחמה מודרנית. עקשן הוא, אך לא מסוג אותם האוילים שערפם גיד ברזל. כחוש ודל-גו, והטיה בכתפיו כדרך הצבוע; אפו גרום בנוסח ולינגטון, והעינים הסמוכות מעליו מעידות על סער-רוחו וחי-ריפות-שכלו. היה בו משהו מאיש-הבמה, והוא אהב את המזור ואת ה"טריפה" (במובן התנ"כי של המילה, שלפי מושגי ימינו הגיגיו הם ללא דופי). בשעת ארוך-חתי-ערב תיאר בהתלהבות קרירה את דרכו בצידי-צבועים באקדחים לאור הירח בסביבת קסאלה. אחר-כך היה ממשיך ומתאר את ארחותיו החברותיים של הצבוע, כיצד עיניו המסוכנות זורחות באפלה לאחר שנפצע וכיצד הוא גורר את כרעיו האחוריות, ומהו הסעד שצבועים אחרים יסעדו לחברם הפצוע. אחרי-כן נסבה השיחה בהיסח הדעת אל צפיעי גמלים המשריצים זבובים, ומכאן אל הזבובים הניתנים בתוך כוס וכיצד הם נוהגים לאחר שתהפוך את הכוס על פיה. ולאחר יום סוער במשרד, בשעה שתלמיד זה של בעל-זבוב עולה על משכבו, ישפוף את חוט השדרה אשר לו במברש-גומי. השעון-המעורר שלו, המקימו ממיטתו מדי בוקר, נתון בידו כל היום כולו. חיבה יתרה נודעת ממנו להעיר חמתם של חיילים-שבמקצוע בהעלותו לפניהם את סכולתם הרבה ואת

מצביא הצי'ינדיטים

וינגייט הוא אותו זיווג בלתי שכיח של איש-החלומות ואיש-המעשה. הוא שוגה באיזה חלום — ומגשימו.

כל ימיו היתה האמונה בהשגחה העליונה, כיעודו ובענין שלשמו היה נלחם, תופסת מקום נכבד אצלו. הוא עמד בראש היהודים בא"י, סודנים, בני השבטים החבשיים, הודים, גורקים, בורמאים, אוסטרלים, ניר-

אף-על-פי שאימונו הצבאי היה באפיק המקובל של תותחן, באולפנא הצבאית שבולוויץ, היה אורד וינגייט דמות מימים עברו, מאותם הימים האביריים כשהמפקדים היו מסתערים לקרב בראש אנשיהם. הוא המשיך את מסורתו של אותו גאון צבאי יוצא-הדופן, שלכאורה אין "הצבא הבריטי" מעמידו אלא אחד לדור — וולף איש קויבק, קליב איש הודו.